

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 16C/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719201777
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Ďurianová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2019:6719201777.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Ďurianovou v právnej veci žalobcu: N. E., Y.. XX.XX.XXXX, L. E. E. XXXX/XX, P., štátny občan SR, zastúpený právnym zástupcom: JUDr. Jozef Mikuš, advokát, Nám. SNP 37, 960 01 Zvolen, IČO: 42 395 267, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú pred súdom koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody vo výške 874,88 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 0,05% ročne zo sumy 874,88€ od 15.03.2018 do zaplatenia z a s t a v u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 874,88 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 874,88 € od 15.03.2018 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradíť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca doručil Okresnému súdu Zvolen žalobu dňa 10.04.2019, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 874,88 € s 5,05% úrokom z omeškania ročne od 15.03.2018 do zaplatenia a náhrady trovy konania. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, odboru kriminálnej polície zo dňa 22.01.2016, ČVS: ORP-986/OEK-ZV-2013 policajť podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení platných právnych predpisov rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného z prečinu „porušovanie autorského práva“ podľa § 283 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 zákona Trestného zákona. Proti uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote sťažnosť zo dňa 10.02.2016, ktorú následne písomne odôvodnil podaním zo dňa 18.02.2016, a to prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Jozefa Mikuša, advokáta, so sídlom Nám. SNP 37, 960 01 Zvolen, ktorého splnomocnil na svoju obhajobu v tomto trestnom konaní. Žalobca uznesenie považuje za nezákonné a poukazuje na ďalší priebeh trestného konania: V rámci vyšetrovania v prípravnom (pedsúdnom) konaní bolo za účasti obhajcu žalobcu vykonaných viacero procesných úkonov. Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 03.03.2016, sp. zn.: 2Pv 285/13/6611-61 bola sťažnosť žalobcu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná. Po skončení prípravného konania podal prokurátor podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku príslušnému súdu obžalobu a súdne konanie bolo začaté Okresným súdom Zvolen pod sp. zn.: 5T/135/2016. Trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen, zo dňa 24.11.2017, sp. zn.: 5T/135/2016-439 bol žalobca uznaný za vinného za prečin porušovania autorského práva podľa § 283 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 283 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 pís. j), § 46 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 12 /dvanásť/ mesiacov, pričom podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona žalobcovi súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu súd určil

skúšobnú dobu v trvaní 12 /dvanásť/ mesiacov. Proti predmetnému trestnému rozkazu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odpor. Následne Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 21.05.2018, sp. zn.: 5T/135/2016 bol žalobca v uvedenej trestnej veci na hlavnom pojednávaní podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný. Dňa 21.05.2018 zahlásil prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen priamo na pojednávaní do zápisnice podanie odvolania, ktoré následne aj písomne odôvodnil dňa 24.07.2018. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 06.12.2018, sp. zn.: 5To 114/2018 bolo podľa ust. § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietnuté. Rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 21.05.2018, sp. zn.: 5T/135/2016 preto nadobudol právoplatnosť dňa 06.12.2018. Žalobca si v predmetnom trestnom konaní zvolil za obhajcu advokáta. Žalobca z titulu úhrady za poskytnuté právne služby (za obhajobu) zaplatil zvolenému obhajcovi ním vystavenú faktúru č. 0042019 na sumu 874,88 EUR. Ako bolo už uvedené vyššie, uznesenie o vznesení obvinenia považuje žalobca za nezákonné rozhodnutie z dôvodu, že pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný, a teda poukazuje na mylnosť postupu konajúcich orgánov činných v trestnom konaní a na zásah do práv žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že v priamej príčinnej súvislosti s uznesením vznikla žalobcovi škoda, nakoľko bol nútený v trestnom konaní poveriť svojou obhajobou obhajcu, ktorému bol nútený za poskytnuté právne služby zaplatiť. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, alebo v ktorom bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v článku 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny a hlavne právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Žalobca síce súhlasí s tým, že na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, avšak na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, striktné formálny a zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa podozrenie v trestnom konaní potvrdilo výrokom o vine. V prospech argumentácie žalobcu hovoria aj viaceré súdne rozhodnutia. Listom zo dňa 28.01.2019 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci“ sa žalobca v súlade s § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu domáhal predbežného prerokovania jeho nároku. Škoda, ktorú si žalobkyňa uplatnila pozostáva zo sumy vo výške 874,88 EUR, ktorú zaplatil obhajcovi z titulu odplaty za poskytnutú právnu pomoc v súvislosti s jeho obhajobou. Listom zo dňa 07.03.2019 označeným ako „G. S. XX/XX/XXXX-X“, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 14.03.2019, bolo žalobcovi oznámené, že jeho nárok sa odmieta ako nedôvodný. V tomto súdnom konaní si žalobca uplatňuje voči žalovanému nárok z titulu náhrady škody spočívajúci v sume 874,88 EUR, ktorú žalobca zaplatil svojmu obhajcovi za poskytnutie právnych služieb obhajoby. Jedná sa o tarifnú odmenu obhajcu vypočítanú podľa § 12 ods. 3 písm. a) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Nárok z titulu náhrady škody spočívajúcej v spôsobenej nemajetkovej ujme si žalobca voči žalovanému v tomto konaní neuplatňuje.

2. Dňa 14.05.2019 doručil žalovaný vyjadrenie k žalobe v ktorom uviedol, že žalovaný uplatňovaný nárok neuznáva v celom jeho rozsahu a žalobu navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. Priebeh trestného konania opísaný v žalobe vrátane jej príloh žalovaný nerozporuje, pretože tento je zaznamenaný v súlade s obsahom príslušného trestného spisu, ktorý súd iste dočasne pripojí k tomuto konaniu. Nepovažuje preto za účelné opätovne uvádzať chronológiu úkonov trestného konania a rozhodnutí v ňom vydaných. Čo sa týka samotných dôvodov žaloby a právneho posúdenia uplatňovaného nároku, žalovaný už v liste č. G. S. XX/XXXX/XXXX-X zo 07.03.2018, ktorým žalobcovi odmietol žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (§ 15 a § 16 zákona) podrobne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré nemožno jeho žiadosť akceptovať z dôvodov, že v trestnej veci žalobcu neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie, ktoré by spĺňalo zákonnú podmienku v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaný na týchto svojich dôvodoch v celom rozsahu zotrváva aj v momente podania tohto vyjadrenia a v podrobnostiach na predmetný list odkazuje. Pre zdôraznenie svojej argumentácie žalovaný opätovne poukazuje na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Primárnou otázkou je preto skúmanie a preukázanie toho, či v priebehu trestného konania vedeného proti žalobcovi bolo vydané akékoľvek rozhodnutie, ktoré

by bolo následne ako nezákonné zrušené orgánom na to príslušným. Za nezákonné rozhodnutie od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok, označil uznesenie vyšetrovateľa PZ, Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, ČVS: ORP: 986/OEK-ZV-2013 z 22.01.2016, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin porušovania autorského práva podľa § 283 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 Trestného zákona. Žalovaný tvrdí, že žiadny orgán nielenže nezrušil uznesenie o vznesení obvinenia (žalobou označované za nezákonné), ale toto uznesenie ani neoznačil za nezákonné. Zákon č. 514/2003 Z.z. explicitne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“. Je preto vecou posúdenia okolností každého jednotlivého prípadu, či daná nezákonnosť bude preukázaná. Zákonnosť, či nezákonnosť rozhodnutia, je otázkou posúdenia súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Za nezákonné rozhodnutie možno považovať iba také, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad. Súd v civilnom konaní nemôže ako predbežnú otázku skúmať zákonnosť rozhodnutia vydaného v trestnom konaní. To prináleží len príslušným orgánom v rámci trestného konania. Uznesenie o vznesení obvinenia, by bolo možné za nezákonné považovať iba vtedy, ak by toto uznesenie, resp. následné uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen o zamietnutí sťažností boli zrušené príslušným orgánom, t.j. rozhodnutím krajského prokurátora v Banskej Bystrici alebo generálneho prokurátora SR, či Ústavným súdom SR. K takejto skutočnosti v danej veci nikdy nedošlo. V priebehu celého trestného konania nebolo príslušným orgánom konštatované akékoľvek porušenie zásad trestného konania podľa § 2 Trestného poriadku. Z dôkazného stavu zisteného a preukázaného k momentu vznesenia obvinenia, vyplývalo dôvodné podozrenie, že obvinený sa dopustil konania, ktoré vykazovalo všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu. Je nevyhnutné zdôrazniť, že aj samotný žalobca sa ku skutku v celom rozsahu priznal, pričom však dôvodnosť vznesenia obvinenia preukazovali aj ďalšie zabezpečené dôkazy. Uvedená dôkazná situácia v danom čase plne odôvodňovala a legitimizovala vznesenie obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia preto nemôže napĺňať atribúty nezákonného rozhodnutia, pretože nebolo zmenené ani zrušené pre jeho nezákonnosť. Pre úspešné uplatnenie náhrady škody po potrebné kumulatívne splnenie zákonných podmienok - existencie nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím. Žalovaná tvrdí, že žalobca vôbec nepreukázal splnenie základnej podmienky, ktorou je existencia nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. V tomto spore preto absentuje primárny právny základ nároku. Keďže nie je splnená zákonná podmienka existencie nezákonného rozhodnutia tak, ako ho ukladá § 3 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nie je možné žalobe vyhovieť. Konštrukcia žalobcu o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím pretože vo výsledku trestné konanie bolo skončené oslobodením spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ je v žalobe poukazované na materiálny princíp právneho štátu s tým, že právny štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, je povinnosťou žalovaného pripomenúť, že v právnom štáte žiadne rozhodnutie nemôže stáť nad zákonom a každé rozhodnutie musí mať svoj podklad v zákone. Rovnako tak ani sudcovská tvorba práva nemôže zasahovať do zákona výkladom, ktorý je v priamom rozpore so znením zákona. V opačnom prípade je nutné takéto rozhodnutia označiť za arbitrárne. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné označiť za nezákonné len preto, že pravdepodobnosť spáchania skutku existujúca v čase jeho vydania, sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdila. Opozitný záver by viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny a tiež k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti - prípravného konania (za zákonnosť ktorého zodpovedá prokurátor), a ktoré by takto de facto úplne stratilo svoj význam a viedlo by k záveru, že stíhať možno len tie osoby, ktorých vina je bez pochybností preukázaná už v čase vznesenia obvinenia. Takýto stav je v reálnom živote pochopiteľne nedosiahnuteľný. V tomto smere žalovaný poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci V. proti Č. republike (sťažnosť č. XXXXX/XX) z 20.06.2013. V ňom sa konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Musí predstavovať spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. ESLP vyslovil záver, že skutočnosť, že obvinený bol oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku inak vadné. ESLP ďalej konštatoval, že dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby osoba mohla byť uznaná vinnou sa líšia od požiadaviek, ktoré treba splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (obvykle označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia. Žalobca v podstate tvrdí (bez opory v konkrétnom ustanovení zákona), že rozhodnutie súdu o oslobodení spod obžaloby má rovnaké právne dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Toto však z platnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. vôbec nevyplýva. Žalobcom prezentovaný výklad

zákona č. 514/2003 Z.z. možno považovať za značne extenzívny a podľa žalovanej nie je na mieste z už skôr uvádzaných dôvodov. Pokiaľ by v právnej praxi a rozhodovacej praxi súdov mal byť bezvýhradne rešpektovaný sporný názor niektorých súdov v konkrétnych veciach o tom, že gestor zákona ako i zákon samotný mali ambíciu odškodňovať všetky prípady, kedy vznesenie obvinenia nevedlo k právoplatnému odsúdeniu (ale k zastaveniu trestného stíhania, postúpeniu veci, oslobodeniu spod obžaloby), potom by štát v rámci svojej objektívnej zodpovednosti neniesol zodpovednosť za samotné nezákonné rozhodnutie, či úradný postup, ale za finálny výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. ale zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania vôbec neupravuje. Treba opäť pripomenúť, že v priebehu prípravného konania sa žalobca k spáchaniu skutku priznal. Na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia boli riadne splnené všetky zákonné predpoklady. Pokiaľ by súd mal pochybnosti o zákonnosti prípravného konania, bolo jeho povinnosťou po doručení obžaloby prokurátora vrátiť mu vec späť, k čomu nedošlo. Súd považoval prípravné konanie aj obžalobu za zákonné, čoho výsledkom bolo práve vydanie trestného rozkazu, ktorým bola fakticky potvrdená zákonnosť vzneseného obvinenia. Trovy vzniknuté po preskúmaní obžaloby, vydaní trestného rozkazu a podaní odporu majú príčinu v tom, že súd považoval obžalobu prokurátora za dôvodnú a ďalej o nej konal. Zákonnosť vznesenia obvinenia bola fakticky potvrdená vydaným trestným rozkazom. Finálne rozhodnutie súdu je v tomto prípade bez právneho významu práve vzhľadom na neexistenciu zodpovednosti žalovaného za výsledok trestného konania. Vychádzajú z uvedeného navrhuje žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

3. Dňa 27.06.2019 doručil žalobca vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného (repliku) v ktorej uviedol, že žalobca týmto berie späť žalobu zo dňa 09.04.2019 v časti úrokov z omeškania vo výške 0,05% ročne zo sumy 874,88 EUR od 15.03.2018 do zaplatenia, t.j. berie späť žalobu v úrokoch z omeškania prevyšujúcich 5% ročne zo sumy 874,88 EUR od 15.03.2018 do zaplatenia a žiada, aby konajúci súd konanie v tejto časti zastavil. Ako bolo už uvedené v žalobe, uznesenie o vznesení obvinenia považuje žalobca za nezákonné rozhodnutie z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, a teda poukazuje na mylnosť postupu konajúcich orgánov činných v trestnom konaní a na zásah do práv žalobcu. Žalobca opätovne uvádza, že nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa podozrenie v trestnom konaní potvrdilo výrokom o vine. Jediným rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (a vedenia) trestného stíhania je za dodržania zásady prezumpcie neviny, len neskorší konečný výsledok trestného konania (bližšie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 320/2016). Žalobca si tiež dovoľuje poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.08.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, z ktorého o.i. vyplýva: „Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a teda žalobca nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, ktorá nemá oporu v zákone ani v súdnej praxi. Tvrdenia žalovaného uvedené v jeho vyjadrení, a to najmä týkajúce sa neexistencie „primárneho právneho základu nároku“ a (ne)existencie „nezákonného rozhodnutia“ sú vzhľadom na všetko doteraz žalobcom v konaní uvedené, nesprávne a v rozpore so závermi konštantnej platnej judikatúry súdov a najvyšších súdnych autorít SR, pričom tento rozpor žalovaný vôbec neskrýva, vo vyjadrení ho priznáva a ním sa priamo prezentuje. Konkrétne podmienky odškodňovania osôb, ustanovuje zákon, ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.03.2011, sp.zn. 3 Cdo 194/2010). Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci V. proti Č. republike (sťažnosť č. XXXXX/XX) z 20.06.2013, tak podľa názoru žalobcu sa toto rozhodnutie týka diametrálne odlišnej problematiky, súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojim konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zaviniť sám, čo nie je aplikovateľné na tento prípad, a preto na toto rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno prihliadať. Ostatné rozhodnutia, na ktoré vo vyjadrení poukazuje žalovaný na podporu svojich tvrdení, a ktoré (ako uvádza žalovaný) by mali posúdiť problematiku náhrady škody odlišne ako rozhodnutia predložené žalobcom, sa však naopak vôbec nevzťahujú na vec prejednávanú v tomto konaní, a sú pre meritum veci nepoužiteľné. Žalovaný teda vo vyjadrení predkladá svoj subjektívny a ničím nepodložený názor na to, ako by sa mal zákon č. 514/2003 Z.z. vykladať a aplikovať v praxi a žalovaný si tiež otvorene dovoľuje nesúhlasiť s konštantnými právnymi názormi najvyšších súdnych autorít ohľadom merita veci, pričom zastáva a prezentuje taký názor, ktorý je podľa názoru žalobcu nielen v rozpore so základnými princípmi materiálneho právneho štátu, ale najmä v rozpore so zásadou právnej istoty, ktorú navyše akcentuje aj zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, v článku 2 ods. 2. V

prípade, ak by sa názor žalovaného mal hypoteticky považovať za správny, tak, by nikdy nebolo možné domôcť sa náhrady škody od štátu v prípade, ak bolo trestné konanie vedené voči nevinnej osobe a táto by v tomto konaní nebola právoplatne odsúdená (čo je zároveň jediný možný rozhodujúci moment preukázania viny/neviny). Z vyjadrenia je zrejmé, že žalovaný sa snaží z objektívnej zodpovednosti vyviniť, čo však nie je možné, nakoľko vyviniť sa je možné len zo subjektívnej (občianskoprávnej) zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka, ktorý sa na daný prípad zodpovednosti štátu neuplatňuje. Odhliadnuc od uvedeného je v tomto smere hypoteticky možné uvažovať aj o liberácii, avšak možnosť liberácie a jej dôvody musí zákon vyslovene upravovať a dovoľovať, čo sa tiež na tento prípad nevzťahuje. Zo všetkého vyššie uvedeného je možné urobiť záver, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody na súde úplne postačuje: vydanie nezákonného rozhodnutia (vydanie uznesenia, ktoré bolo zrušené právoplatným rozhodnutím súdu, a preto je nezákonné), splnenie podmienky neúspešného podania riadneho opravného prostriedku voči nezákonnému rozhodnutiu (v danom prípade sťažnosti voči uzneseniu), podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a nevyhovenie žiadosti prísl. orgánom, podanie žaloby na súd pred uplynutím zákonnej premlčacej lehoty, vznik skutočnej škody alebo nemajetkovej ujmy, zrušenie nezákonného rozhodnutia právoplatným rozhodnutím prísl. orgánu (za zrušenie uznesenia sa považuje aj oslobodzujúci rozsudok, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol obžalovaný stíhaný - stanovené platnou judikatúrou súdov SR), príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou (bez vydania uznesenia by neboli vznikli trovy obhajoby, ani nemajetková ujma, nakoľko trestné stíhanie by voči danej osobe ako obvinenej nebolo vôbec vedené), pričom všetky uvedené predpoklady jednoznačne boli v danom prípade naplnené a ich naplnenie je riadne v konaní dôkazmi preukázané. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobca týmto žiada, aby konajúci súd po vykonanom dokazovaní žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

4. Dňa 26.07.2019 doručil žalovaný vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu (dupliku), v ktorom uviedol, že po oboznámení sa s obsahom vyjadrenia žalobcu žalovaný nepovažuje za potrebné podrobnejšie sa vyjadrovať k jeho obsahu. Vyjadrenie čo do právneho posúdenia veci neobsahuje žiadne nové skutočnosti ani právne významné tvrdenia, ktoré by zakladali potrebu modifikácie tvrdení a obrany žalovaného vyslovených v jeho predchádzajúcom vyjadrení k žalobe č.k 2Pc 4/19/6611-4 zo 16.05.2019. V podrobnostiach odkazuje na jeho obsah a na argumentáciu v ňom uvádzanej v celom rozsahu zotrváva aj v tomto štádiu konania. Žalobu v merite veci naďalej navrhujem zamietnuť ako nedôvodnú a o späťvzatie časti žaloby navrhujem rozhodnúť zákonným spôsobom (zastavením konania v tejto časti).

5. Súd prejednal spor na pojednávaní dňa 20.09.2019 v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a v prítomnosti žalovaného v zastúpení povereným prokurátorom, obaja mali predvolanie na pojednávanie doručené riadne a včas, u oboch bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi.

6. Z predložených listinných dôkazov súd zistil nesporný skutkový stav. Uznesením zo dňa 22.01.2016, ČVS: ORP-986/OEK-ZV-2013 vyšetrovateľ OR PZ vo Zvolene vzniesol žalobcovi obvinenie pre prečin porušovania autorského práva podľa §283 ods. 1, ods. 2 písm. d/ ods. 3 Trestného zákona. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca dňa 10.02.2016 sťažnosť, doplnená 18.02.2016 splnomocneným obhajcom, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 03.03.2016, č.k. 2Pv 285/13/6611-61. Dňa 14.10.2016 prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen podal obžalobu na žalobcu pre prečin porušovania autorského práva podľa §283 ods. 1, ods. 2 písm. d/ ods. 3 Trestného zákona. Na základe podanej obžaloby vo veci konal Okresný súd Zvolen, ktorý dňa 24.01.2017 vydal trestný rozkaz č. k. 5T/135/2016-439, ktorým žalobcu uznal za vinného pre prečin porušovanie autorského práva podľa §283 ods. 1, ods. 2 písm. d/ ods. 3 Trestného zákona, za čo ho odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorého výkon mu podmienične odložil na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Proti predmetnému trestnému rozkazu podal žalobca v zákonnej lehote odpor. Následne Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 21.05.2018, sp. zn.: 5T/135/2016 bol žalobca v uvedenej trestnej veci na hlavnom pojednávaní podľa ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný. Dňa 21.05.2018 zahlásil prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen priamo na pojednávaní do zápisnice podanie odvolania, ktoré následne aj písomne odôvodnil dňa 24.07.2018. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 06.12.2018, sp. zn.: 5To 114/2018 bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietnuté. Rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 21.05.2018,

sp. zn.: 5T/135/2016 nadobudol právoplatnosť dňa 06.12.2018. Ďalej súd z listinných dôkazov zistil vyčíslenie náhrady trov trestného konania v sume 874,88€ za úkony právnej pomoci od roku 2016 do roku 2018 v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, ktoré predstavujú odmenu advokáta a rež. paušál za 12 úkonov; túto sumu uhradil žalobca svojmu právnomu zástupcovi JUDr. Jozefovi Mikušovi dňa 22.01.2019. Žalobca ďalej predložil súdu Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 28.01.2019 a List Generálnej prokuratúry SR zo dňa 07.03.2019 o odmietnutí žiadosti (nedôvodná) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

7. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

8. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

9. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

10. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo poverení príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

až e) ...,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní,

g) až l)...

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

11. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

12. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

13. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

14. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

15. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím

o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

16. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

17. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

18. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

19. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta (§ 9 až 14 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

20. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. V súdnej veci súd právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu.

24. V zmysle ustanovenia článku 46 ods. 3 Ústavy SR „každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom“. Citované ustanovenie Ústavy SR zakladá právo osoby voči štátu na náhradu škody, ktorá tejto osobe bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci. Toto právo je potom konkrétne upravené v ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

25. Pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, teda samotná existencia škody ešte takúto zodpovednosť nezakladá.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: (1) existencii nezákonného rozhodnutia, (2) vzniku škody, (3) príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako „nezákonného“ je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezakonnosť príslušným orgánom. Rozhodnutím tohto orgánu (ktorý vyslovil nezakonnosť) je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Pre posúdenie zodpovednosti je významné, že škoda ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, teda ak protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existenciu. Príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie alebo opomenutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná) sa zisťuje príčinná súvislosť.

26. Súd zastavil konanie v časti úroku z omeškania vo výške 0,05% ročne zo sumy 874,88€ od 15.03.2018 do zaplatenia na základe späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti.

27. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná. Medzi stranami neboli sporné skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne priebehu trestného stíhania žalobcu a jeho výsledku ani ohľadne výšky uplatneného nároku; z nesporných skutkových tvrdení súd vychádzal aj pri rozhodovaní, keď týmto spôsobom nebolo sporné, že žalovanému bolo uznesením vyšetrovateľa vznesené obvinenie, proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol a podal na žalobcu obžalobu na súd, spod ktorej bol žalobca právoplatne oslobodený, pričom v trestnom konaní vznikli žalobcovi trovy konania, pričom súčasťou boli aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú odmenu za zastupovanie spolu s rež.paušálom (t.j. z pohľadu prejednávaneho sporu mu vznikla majetková škoda). Medzi stranami bolo sporné len právne posúdenie veci ohľadne existencie nezákonného rozhodnutia ako titulu na náhradu uplatnenej škody žalobcu.

28. Súd vyhodnotil obranu žalovaného ako nedôvodnú. V súlade s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít (naposledy napríklad nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 531/2018 zo dňa 06.02.2019 ako aj R 37/2014 a mnohé iné, citované aj žalobcom v priebehu konania) nezakonnosť vznesenia obvinenia sa posudzuje vzhľadom na výsledok trestného stíhania. Nakoľko žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby vyšla v konečnom dôsledku najavo nezakonnosť uznesenia o vznesení obvinenia (oslobodenie žalobcu spod obžaloby možno obsahovo chápať ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia). V prejednávanom spore neidentifikoval súd žiadne také špecifika prípadu, ktoré by odôvodňovali odklon od ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, ktorý by bez primeraných dôvodov znamenal porušenie princípu právnej istoty na strane žalobcu (článok 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku).

29. Súd mal tak preukázané naplnenie predpokladov prísne objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. (1) existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia), (2) vznik škody žalobcu, t.j. vynaloženie trov trestného konania v sume 874,88 € a (3) príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, t.j. nebyť predmetného trestného konania žalobca by nevynaložil trovy obhajoby. Žalobca má preto proti žalovanému nárok na náhradu škody v sume 874,88 €, ktorý mu súd priznal spolu s uplatnenými úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 15.03.2018, pretože žalovaný je v omeškani s plnením peňažného dlhu (výška úrokov z omeškania ani prvý

deň omeškania žalovaného neboli medzi stranami sporné). Lehotu na plnenie prisúdenej sumy s príslušenstvom stanovil súd na 30 dní, keď určenie dlhšej lehoty na plnenie navrhol žalovaný a žalobca s takouto lehotou súhlasil.

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu súd proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 2 vyhotoveniach (§ 362 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 CMP).